

Sygn. akt IV KK 278/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lipca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Puskarski

SSN Andrzej Ryński

Protokolant Katarzyna Wojnicka

w sprawie **B. S.**

o wydanie wyroku łącznego

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 25 lipca 2018 r.,

kasacji wniesionych przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego na
korzyść skazanego

od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w C.

z dnia 27 września 2016 r., sygn. akt XVI K 280/16

**1 - uchyla skarżony wyrok łączny w zaskarżonej części i w
tym zakresie, na podstawie art. 572 k.p.k., postępowanie o
wydanie wyroku łącznego umarza,**

2 - kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w C. wyrokiem łącznym z dnia 27 września 2016 r. w sprawie
XVI K 280/16 połączył dwa skazania w sprawach **B. S.**:

- Sądu Rejonowego w C. z dnia 31 października 2014 r., sygn. akt XVI K 735/14, za przestępstwo z art. 178a § 1 i 4 k.k. popełnione w dniu 6 lipca 2014 r. na karę roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na 5-letni okres próby, karę grzywny w wysokości 80 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 10 złotych;

- Sądu Rejonowego w C. z dnia 2 grudnia 2014 r., sygn. akt XVI K 951/14 za przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych popełnione w dniu 16 listopada 2014 r., na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres 3 lat tytułem próby, karę grzywny w wysokości 60 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 10 złotych;

i orzekł jedną karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 10 zł każda.

Co do połączenia innych skazań z innych wyroków Sąd orzekł o umorzeniu postępowania o wydanie wyroku łącznego na podstawie art. 572 k.p.k.

Wyrok uprawomocnił się nie będąc skarżony przez żadną ze stron.

Obecnie kasację od powyższego wyroku, na korzyść skazanego, w części dotyczącej orzeczenia kary łącznej wniósł Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny.

W kasacji podniesiono zarzut:

– rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisów prawa materialnego, to jest art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k., art. 89 § 1a i § 1b k.k. w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015, poz. 396), polegającego na połączeniu przez Sąd Rejonowy w C. kar pozbawienia wolności orzeczonych z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, których wykonania nie zarządzono, a wynikających z wyroków tegoż Sądu wydanych w dniach: 31 października 2014 r. (sygn. akt XVI K 735/14) i 2 grudnia 2014 r. (sygn. akt XVI K 951/14), które uprawomocniły się przed dniem 1 lipca 2015 r., co stosownie do treści art. 19 ust. 1 ww. obligowało Sąd do stosowania przepisów o karze łącznej w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. i co nadto, wobec braku warunków do objęcia tych skazań karą łączną - według stanu prawnego obowiązującego do dnia

30.06.2015 r. – skutkowało nadto obrazą art. 572 k.p.k. z powodu zaniechania umorzenia postępowania o wydanie wyroku łącznego w tym zakresie.

Podnosząc powyższe, skarżący wniósł o uchylenie w zaskarżonej części wyroku Sądu Rejonowego w C. i umorzenie – na podstawie art. 572 k.p.k. – postępowania o wydanie wyroku łącznego.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Kasacja Ministra Sprawiedliwości – Prokuratura Generalnego jest oczywiście zasadna w rozumieniu art. 535 § 5 k.p.k. i jako taka podlegała uwzględnieniu.

Choć podniesiony zarzut i przytoczone na jego poparcie wywody są bardzo mało przejrzyste i nie do końca trafne, z całą pewnością, przy orzekaniu w niniejszej sprawie doszło do obrazu art. 85 k.k. w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015 r.

Bezsprzecznie ma bowiem rację skarżący, że skoro zgodnie z dyspozycją art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015, poz. 396) skoro przepis ten stanowi, iż przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego (Zbieg przestępstw oraz łączenie kar i środków karnych) w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r. nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie tej nowelizacji, to rozważenie możliwości orzeczenia kary łącznej w niniejszej sprawie powinno nastąpić w oparciu o przepisy obowiązujące przed tą datą.

Podstawowym przepisem był tu art. 85 k.k., który stanowił, że *„jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa”*. Warunkiem sine qua non orzeczenia kary łącznej było zatem, aby popełnienie przestępstw nastąpiło zanim zapadł co do nich pierwszy wyrok. Ten warunek nie został spełniony w niniejszej sprawie.

Sąd Rejonowy orzekał bowiem w sytuacji, gdy przestępstwa, co do których wymierzone kary miałyby zostać połączone, popełnione zostały w dniach 6 lipca 2014 r. i **16 listopada 2014 r.**, a pierwszy wyrok co do nich zapadł przed Sądem

Rejonowym w C. w sprawie o sygn. akt XVI K 735/14 w dniu **31 października 2014 r.**

Słusznie zatem podniesiono w kasacji zarzut naruszenia art. 85 § 1 k.k. (nie doszło natomiast do naruszenia art. 86 i 89 k.k., gdyż w stanie prawnym obowiązującym w 2014 roku również, jak i obecnie, możliwe było łączenie zawieszonych kar pozbawienia wolności i orzeczenie kary łącznej o charakterze bezwzględny).

Wyrok w zaskarżonej części należało zatem uchylić, a skoro nie było w sprawie warunków do wydania wyroku łącznego, postępowanie w tym zakresie należało, na podstawie art. 572 k.p.k. umorzyć.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

kc